Analize și opinii

Adrian Onciu: OPERAȚIUNEA ”TRĂDĂTORII”

Acum 15 minute 16 Vizualizari 4 Timp de citire

Ieșirea la rampă a sorosistului Eduard Hellvig, aflat timp de 8 ani la cârma SRI, nu este deloc întâmplătoare. Cum nu au fost întâmplătoare nici vizita lui Hellvig la sediul CIA, în martie anul trecut, și demisia acestuia de la vârful SRI, trei luni mai târziu.

Cel mai probabil, Hellvig s-a deplasat în Statele Unite pentru a discuta față-n față planurile Casei Albe cu privire la implicarea Republicii Moldova în războiul proxy al Pentagonului.

Dacă ar fi fost doar după mintea lui Joe Biden și a generalilor de sex nedefinit, în Transnistria am fi avut demult un al doilea front, cu mii de morți și răniți. Și cu riscul extinderii conflictului spre România. Uitându-ne pe hartă, vedem că Transnistria este izolată de Rusia, iar intervenția Kremlinului s-ar face fie pe cale aeriană (prin bombardamente și parașutări masive), fie prin crearea unui coridor terestru pe direcția Odesa. Ambele ar fi creat mari probleme pentru armata lui Putin, concentrată pe fronturile largi din sud-estul Ucrainei.

Rușii au menținut circa 5.000 de soldați în patru orașe din Transnistria, teoretic pentru a păzi un depozit de muniții. În același timp, trebuie menționat că în zona separatistă trăiesc 32% moldoveni, 30% ruși și 28% ucraineni. Un cocktail extrem de exploziv în cazul în care ucrainenii lui Zelensky ar primi undă verde pentru a deschide noul front. Moscova s-ar vedea obligată să reacționeze în apărarea celor 170 de mii de etnici ruși și a depozitului de muniții. La rândul ei, Maia Sandu s-ar vedea constrânsă să reacționeze în sprijinul celor 180 de mii de moldoveni. Zelensky ar avea și el tot interesul să atragă noi parteneri în prima linie a frontului.

Întorcându-ne la Hellvig, zona de acțiune a SRI rămâne, prin lege, exclusiv teritoriul României. Însă în vremuri de război se presupune că SRI și SIE colaborează foarte strâns prin schimburi de informații și proiecte comune, mai ales că vorbim despre Republica Moldova. Adică teritoriul unde cele două servicii au implantat numeroși agenți de influență în ultimii ani.

Tras pe linie moartă dintr-un motiv sau altul (Casa Albă știe mai bine), Hellvig încearcă acum să se facă util în plan politic, în sprijinul liberalilor amenințați de ascensiunea AUR. Fostul șef al SRI nu reinvetează mersul pe

informațiile din laptopul lui Hunter Biden ar fi fost plantate de ruși. Tot serviciile din SUA s-au străduit, inutil, să arate o conexiune între Trump și Putin.

Hellvig încearcă aceeași stratagemă penibilă în România. Sugerează că AUR ar fi o filială a Kremlinului, la fel ca Mișcarea Patria Noastră din Ungaria (și, evident, Fidesz). Fără alte probe în afara unor supoziții.

Atent la indicații, Marcel Ciolacu a reacționat imediat: potrivit G4media, premierul ar fi cerut de la Chișinău și Kiev informații cu privire la motivele pentru care George Simion a primit interdicție de a intra în Moldova (încă din 2018) și Ucraina. Chiar dacă Ciolacu le știe foarte bine, fix de la Hellvig. Simion este unionist asumat, așa că serviciile secrete de la Chișinău dirijate la acea vreme de președintele Igor Dodon (un simpatizant al Kremlinului) nu aveau cum să vadă cu ochi buni vizitele liderului AUR.

Acțiunile regimului Iohannis, prin intermediul pionilor Ciolacu și Hellvig, sunt cât de poate de transparente. Diana Șoșoacă-SOS, asumat filorusă, reprezintă un pericol prea mic pentru PNL-PSD (și, eventual, trebuie umflată în sondaje în detrimentul AUR), în timp ce Simion riscă să le răstoarne masa în cap la alegeri. Așa că ordinul pe unitate este aducerea lui Simion la același numitor cu Șoșoacă și aruncarea celor doi în cazanul cu smoală al trădătorilor putiniști.

Nu ar fi exclus ca până la alegeri să apară poze ”concludente” cu Simion în compania unor agenți FSB, în restaurante din Chișinău și Kiev.

Autor: **Adrian Onciu**

Despre autor

editor